

voor andere vrijstelling kreeg. De wet maakte het mogelijk iemand zonder bevoegdheid vanaf zijn 25e jaar toch tot de examens in Wageningen toe te laten. Tot mijn verrassing kwam die ministeriële toestemming één dag na mijn 25e verjaardag per post. Daar hadden die moeilijke docenten voor gezorgd. Colleges volgen was er niet bij, en de beslist onvermijdelijke practica moesten in de wintermaanden worden gedaan, want ik had een baan en moest mijn studie bekostigen. Dat leverde na vier jaar een kandidaatsdiploma op. Maar toen werd het tijd uit Wageningen te verdwijnen. Er deed zich elders een uitstekende baan voor, de NSB had mijn dood gezworen, en haar Duitse vrienden hielden niet van me. Dat was in 1940. Moeilijkheden met docenten waren er nog steeds niet. Maar toch kwam er, vijf jaar later, zo'n conflict.

Ik werd toen verzocht mijn bladluiscollectie, die op het lab voor Entomologie stond, mee te nemen. Een week nadat dit gebeurd was, kreeg ik een brief waarin ik formeel werd beschuldigd van diefstal van mijn bladluiscollectie! Na consult met een jurist legde ik de brief aan de Rector Magnificus voor, die na me gehoord te hebben de zaak doorgaf aan curatoren. Deze deden recht, wat voor mij niet pijnlijk afliep. Daar de gevraagde excuses niet kwamen, was er geen basis voor verder contact. Maar die moeilijkheid met een docent was geen reden de studie te Wageningen te staken. Die was al vijf jaar eerder gestaakt. Met de overige hoogleraren bleven de relaties minstens even plezierig als tevoren.

De heer Burger is blijkbaar verknocht aan het conflict-model, en ik gun ook aan anderen graag uitbundig plezier, maar ik zou toch wel graag willen weten wie de legende over ruzies in mijn werksfeer heeft bedacht. Daar is nimmer ruzie geweest, noch met mijn werkgever, noch met medewerksters en medewerkers, noch met de vele bezoekers, waarvan de heer Burger er een was. En toch is er iemand weggestuurd, n.l. in 1975. Het betrof een mij volkomen onbekende student, die ik aan mijn werktafel vond zitten toen ik 's ochtends mijn werk wilde beginnen. Ik verzocht hem, met excuses omdat ik wilde werken, heen te gaan en een afspraak te maken. Hij is niet teruggekomen. Het spijt me dat ik heb gezondigd.

Er is 1 (één) Nederlandse bladluis slechts uit mijn tuin bekend. De soort is ook in andere landen niet gevonden. Het beest leeft dan ook vooral ondergronds. Dat dier zou een goede reden zijn mijn tuin tot natuurreservaat te laten verklaren. (Dat ik de Nederlandse luizen buiten mijn tuin zou hebben verwaarloosd is een grapje. Hoe zouden anders die 600 Nederlandse bladluissoorten gevonden zijn?).

Ik heb niet met een helicopter boven het oerwoud gevlogen, maar ik heb wel met een auto een tocht naar een oerbos van *Araucaria araucana* gemaakt. Ik ben wél met een legerhelicopter op een vrijwel ontoegankelijke bergtop gedeponneerd, waar de gezochte bladluis inderdaad aanwezig was. Het enthousiasme daarover koelde sterk af toen de wentelwiek wegens noodweer ons er niet af kon halen, en we de nacht ingesneeuwd boven moesten doorbrengen tot een reddingshelicopter ons de volgende morgen vond.

Tegen schrijven over mijn werk heb ik geen bezwaar. Misschien gaan er dan eens meer mensen naar bladluizen kijken of er over lezen. Maar mijn privacy had ik graag behouden. Gelukkig zijn mijn werkelijke ondeugden aan het onthullend oog van de heer Burger ontsnapt.

NAWOORD

Naar aanleiding van het artikel dat de heer Burger op verzoek van het bestuur in het januari-nummer van de Entomologische Berichten schreef, verzocht de heer Hille Ris Lambers om gelegenheid tot een weerwoord. Na ampel overwegen hebben redactie en bestuur hierin toegestemd. Voor verdere discussie zal geen ruimte beschikbaar worden gesteld.

CUPIDO MINIMUS (FUESSLY) BIJ MAASTRICHT (LEP., LYCAENIDAE). In één van de collecties van jonge vlinderenthousiasten zag ik een ♂ van *C. minimus*, dat gevangen was op de kalkhelling langs het Albert-kanaal bij Malberg, op de hoogte van Maastricht, net over de grens. Deze vindplaats is om verschillende redenen zeer interessant, maar momenteel wordt het kanaal verbreed.

J. J. M. Moonen, Gulden Putstraat 14, Ulestraten.